

## [Krag.]

med Hensyn til Kornordningen. Det maa jeg beklage; den højtærede Statsminister sad dog for Bordenden, da disse Aftaler blev truffet. Derimod vedstaar jeg med god Vilje vor Stilling til Spørgsmaalet om Etablering af en Sommerhjælp til de arbejdsløse, idet jeg under Forhandlingerne henviste til, at dette Spørgsmaal maatte afgøres til sidst, naar man havde noget mere Oversigt, end vi kunde have i Efteraaret 1933, over den sandsynlige Arbejdsløshed i Sommeren 1934; og efter at det har vist sig, dels at Arbejdsløsheden er gaaet saa betydeligt ned i Sammenligning med 1933, som Tilfældet er, og endvidere har vist sig, at det i visse Grene af Erhvervslivet, ikke mindst af Landbruget, volder de største Vanskeligheder at skaffe Arbejdere frem til ledige Pladser, finder vi ikke, der er Anledning til at skride til en samlet Hjælp, og det er aldeles ikke Udtryk for Brud paa nogen som helst Aftale. Jeg kan kun glæde mig over, at Statsministeren oplyser, at der er Sandsynlighed for, at Udvalgsarbejdet med Saneringsplanerne vil kunne endes i Løbet af denne Maaned, men naar Statsministeren siger, at derom ved jeg paa Forhaand Besked, maa jeg benægte, at dette skulde være Tilfældet.

Den højtærede Statsminister mener, at der gennem min Tale har lydt et Krav om en Udvidelse af den paatænkte Saneringsordning, idet jeg har stillet Krav, siger Statsministeren, om Nedsættelse af Renter, Afdrag og Skatter. Ja, naturligvis. Hvad skulde Saneringsordningen ellers betyde, hvis den ikke var Udtryk for, at de Renter og de Afdrag, og for øvrigt ogsaa at de Skatter, som er hvilende paa Ejendommene, i den nærmest kommende Tid væsentlig maa reduceres? Maa jeg spørge: hvad har den højtærede Statsminister forstaaet ved en Saneringsordning for Landbruget, hvis det ikke netop skulde være dette?

Og naar saa Statsministeren i denne Forbindelse siger, om det saa er Meningen, at der skal være Adgang til at stifte ny Gæld, maa jeg sige, at det er ikke Meningen at umyndiggøre den Landbruger, der faar Adgang til at fortsætte sin Bedrift paa det Saneringsgrundlag, som er skabt. Det er ikke Meningen at gøre ham umyndig. Men det er naturligvis paa den anden Side ingenlunde Meningen at aabne fri Bane for en ny Laanstiftelse til Erstatning for den Lettelse, den vedkommende i Øjeblikket har faaet. Selvfølgelig er det ikke det, og jeg mener jo ogsaa, at der

naturligvis ved en saadan endelig Ordning bør være Adgang for Kreditor til at nyde den Ret, som tilkommer ham, saafremt han er villig til at overtage Ejendommen til den Pris, som maa betales for den, for at han skal være dækket, medmindre det maatte vise sig, at man maatte formode, at den vedkommende Ejendomsbesidder er saa vel egnet til at fortsætte, at hans økonomisk vanskelige Situation i saa ringe Grad kan regnes ham til Skade; at det fra Samfundets Side maa findes rigtigt, at Ejendommen og Hjemmet bevares for ham. Men det er jo Enkeltheder i Ordningen, som vi kommer til at drøfte til sin Tid, og hermed hænger ogsaa sammen hele Spørgsmaalet om Arvefordeling og andre Forhold i Forbindelse med Landbrugets Gældsstiftelse ved Salg og paa anden Maade. Det er alt sammen Enkeltheder, som jeg haaber, vi kan faa Lejlighed til at drøfte til sin Tid og faa en tilfredsstillende Ordning af. Saa naar Statsministeren mener, at Venstre tidligere paa disse Omraader er gaaet ad mere indsnævrede Baner, tager Statsministeren fejl; det er i Virkeligheden ganske de samme Tanker, som paa forskellige Omraader har fundet Udtryk i den Lovgivning, som paa vort Forslag gennemførtes om Oprettelse af en Krisefond, en Lovgivning, som desværre ikke har faaet den tilsigtede Virkning i fuld Udstrækning, men som det er vort Haab gennem en Politik som den, jeg her har givet Udtryk for, at kunne puste øget Liv i til Gavn for Erhvervslivet og til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden.

Og naar den højtærede Statsminister siger, at mine Udtalelser om Kronen maatte overraske, forstaar jeg virkelig aldeles ikke det. Thi det, jeg har sagt om Kronen, er dette, at jeg ikke mener, man kan sætte ind med en isoleret valutarisk Politik, som er Udtryk for en gennemført Inflation, men i det Øjeblik man gaar ind i Gennemførelsen af et Lovgivningskompleks, tilsigtende at sanere Erhvervslivet, derunder ogsaa Landbruget, ad de Veje, som vi har peget paa, saa kan det valutariske Problem automatisk indstille sig til Løsning. Thi det behøver jo ikke at være givet som noget absolut og ubetinget, at fordi Kronen fæstnedes ved 22,50, eller, som Regeringen har foretrukket at sige, til 22,40, fra Januar Maaned 1933, skal netop denne Sterlingkurs være en afgørende Hindring for at gennemføre en Ordning paa mange andre Omraader, der maaske vil nødvendiggøre en ret minimal Forhøjelse af denne Kurs paa nogle faa Procent. I denne Forbindelse spørger jeg atter den høje Regering: Hvor-